

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **Mgr. Š. B.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Adamem Biňovcem
se sídlem AK Bykoš 41, 267 01 Králův Dvůr - Bykoš

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomovského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 3. 12. 2018, č. j. JMK 167323/2018,
sp. zn. S-JMK 157835/2018/OD/Kš

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Hustopeče, odbor dopravy a přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydal dne 18. 4. 2017 ve správním řízení vedeném proti žalobci pod sp. zn.

dop/15564/16/61 ve věci údajného přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. – zákon o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, správní příkaz o uložení pokuty č. j. MUH/28703/07/755, a to po předchozí výzvě k zaplacení peněžitě částky ve výši 1.000 Kč učiněné správním orgánem I. stupně vůči žalobci jako provozovateli vozidla, při jehož užití nebyly dle závěrů správního orgánu I. stupně dodrženy „*povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů*“, s odkazem na § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kteréžto výzvě žalobce nevyhověl, resp. uvedenou částku nezaplatil. Správním příkazem ze dne 18. 4. 2017 byl žalobce uznán vinným shora odkazovaným přestupkem, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.600 Kč a s odkazem na § 79 odst. 5 správní řád, dále i povinnost nahradit náklady vedeného správního řízení v paušální výši 1.000 Kč. Tento příkaz byl zrušen podáním odporu žalobce.

2. Dne 16. 11. 2017 odeslal žalobce správnímu orgánu I. stupně do řízení písemné vyjádření, v němž napadal především zákonnost měření a zákonnost postupu správního orgánu I. stupně.
3. Dne 24. 4. 2018 správní orgán I. stupně vydal v témže řízení pod č. j. MUH/28460/18/125 rozhodnutí ve věci s obsahově totožným výrokem jako v případě příkazu ze dne 18. 4. 2017, proti němuž žalobce podal v zákonné lhůtě odvolání k nadřízenému správnímu orgánu, tj. Krajskému úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „žalovaný“), který rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil rozhodnutím č. j. JMK 107848/2018 ze dne 25. 7. 2018 s odůvodněním, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s námitkou žalobce stran odůvodnění výše uložené pokuty a založil tím nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí ze dne 24. 4. 2018, a současně správnímu orgánu I. stupně uložil povinnost vypořádat se v novém rozhodnutí se všemi námitkami žalobce jako účastníka, a to včetně námitek uvedených v odvolání ze dne 14. 5. 2018.
4. Dne 15. 10. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí pod č. j. MUH/79335/18/142, jímž opět shledal žalobce vinným, pouze ponížil výše ukládané pokuty na 1.500 Kč. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce k žalovanému v zákonné lhůtě odvolání. Žalovaný v tomto žalobou napadeném rozhodnutí vydaném pod č. j. JMK 167323/2018 ze dne 3. 12. 2018 (dále též jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 10. 2018.
5. Žalobce je přesvědčen, že výše uvedená rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou nesprávná, nepřezkoumatelná pro nedostatek důkazů (což je o to závažnější, že se jedná o odvolací orgán) a trpí zásadními právními vadami, které žalobce v žalobě dále specifikuje a že jejich vydáním došlo k porušení zákona a žalobce jím byl zkrácen na svých právech. Proto podává žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterou se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.
6. Dle názoru žalobce byl žalovaný povinen na základě žalobcova odvolání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 10. 2018 zrušit z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a věc správnímu orgánu I. stupně

vrátit k dalšímu řízení. Žalobce ve svém odvolání ze dne 6. 11. 2018 jasně a pregnantně popsal zásadní pochybnosti, resp. námitky proti tomuto rozhodnutí, z nichž za nejpodstatnější žalobce považuje nezákonnost použití důkazů o měření, nezákonnost výzvy k úhradě určené částky a porušení principu předvídatelnosti práva.

7. K jednotlivým žalobním námitkám pak podrobně uvedl:
8. Nezákonnost použití důkazů a měření
9. Měřidla použitá ke zjištění rychlosti vozidla pro účely shora odkazovaného správního řízení jsou měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu určuje vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní (§ 3 zákona č. 505/1990 Sb., zákon o metrologii). Měřidlo RAMER 10 jednoznačně spadá pod kategorii 2.2.1 (silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu) vyhl. č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů.
10. Funkci zařízení RAMER 10 ověřilo autorizované metrologické středisko. Součástí závěru ověření uvedeného na ověřovacím listu č. 132/16 ze dne 7. 7. 2016 je v bodě 6 text: „*Závěr: Rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze*“, přičemž žalobce pro komplexnost dodává, že tento text je v ověřovacím listu proveden tučným písmem. Z obsahu ověřovacího listu tedy *a contrario* vyplývá, že použití rychloměru v rozporu s návodem je porušením podmínek ověření, tj. že použití výstupu měření získaného měřením provedeným bez dodržení takového návodu (a tedy i podmínek ověření) je v rozporu s právem, a tedy s ohledem na ust. § 51 odst. 1 správního řádu takového výstupu nelze coby důkazu ve správním řízení užít.
11. Jak žalobce uvedl již ve svém vyjádření 16. 11. 2017 (a opakovaně dokládal v průběhu celého předmětného správního řízení), citlivost zařízení, která je pro měření zcela zásadní veličinou, byla v případě měření, které posloužilo jako podklad pro zahájení předmětného správního řízení ve věci žalobce nastavena v příkrém rozporu s „Návodem k obsluze RAMER 10“ (dále jen „návod“).
12. Kde se nachází údaj o citlivosti (nebo též „dosahu“) zařízení na výstupu z RAMER 10, ilustruje obrázek na str. 74 návodu - je to položka pod určením strany uvedení radaru (na obrázku hodnota „Right“) napravo od výsledné rychlosti. Na snímku použitým jako důkaz o překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidla provozovatele je tato hodnota zcela zřetelně „60 m“. Návod na str. 17 přitom zcela jednoznačně uvádí:
13. „*Důslednost při nastavování citlivosti měřící jednotky - Nastavuje se změnou dosahu. V praxi platí, že změna dosahu začíná vždy na hodnotě 20 m a zvyšuje se až v případě vynechávání měření. Dosah 20 m ve většině případů pokryje dva jízdní pruhy. Dosah 30m volíme, pokud je menší dosah nedostatečný, např. zhoršené klimatické podmínky. Dosah 60m, tj. maximální citlivost, nastavujeme pouze za mimořádně špatných meteorologických podmínek nebo při bočním odstupu od osy měřených vozidel větším než 12 m*“.

14. V den údajného spáchání přestupku (29. 7. 2016) byla podle veřejně dostupného archivu www.in-pocasi.cz v 8 km vzdálené obci Němčičky nejvyšší denní teplota 28,7 °C, nejnižší teplota 16,9 °C, srážky 0 mm. O jakýchkoliv mimořádně špatných meteorologických podmínkách tedy nemůže být řeč. Boční odstup v místě měření je dle odhadu žalobce cca 4 metry a z uspořádání vozovky (jež je zcela zřetelně patrné i ze snímku č. 40759, který je součástí záznamu o přestupku) vyplývá, že dosáhnout bočního odstupu 12 metrů je fakticky zcela vyloučeno. Z toho vyplývá, že zařízení nebylo nastaveno v souladu s návodem, který umožňuje tři možnosti nastavení citlivosti, přičemž jediná objektivně správná možnost 20 m, s konkrétním relevantním odůvodněním byla akceptovatelná i možnost 30 m, ale nastavení citlivosti na 60 m je zcela nezodpovědné a v rozporu s návodem. Univerzální a trvalé nastavení citlivosti zařízení na dosah 60 metrů je technicky nevhodné zejména v intravilánu, kde je obrovské množství umělé překážky způsobily ovlivnit výsledek měření (a které jsou patrné i ze snímku založeného ve spisu), a představuje tak hrubé pochybení na straně osoby, resp. orgánu za měření odpovědného.
15. S ohledem na objektivně a prokazatelně nesprávné nastavení zařízení bylo zcela zjevně povinností správního orgánu, buď probíhající správní řízení ve věci domnělého přestupku zastavit, popř. přinejmenším provést dokazování ke zjištění souladu nastavení zařízení a dalších relevantních podmínek prováděného měření s právem. Nic z toho však správní orgány, tj. včetně žalovaného, neučinily.
16. Samotná skutečnost, že zařízení je certifikováno, ověřeno a nastaveno k tomu proškolenou osobou (kteroužto skutečnost se ani správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepokusili nijak prokázat), tj. bez zohlednění plnění podmínek takového ověření a certifikace, nemůže být považována za důkaz o správně provedeném měření, a to zejména v situaci, kdy nastavení zařízení je mimo jakoukoli pochybnost provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a tedy i v rozporu s právem.
17. K věcným a konkrétním argumentům žalobce stran nesprávného nastavení radaru žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 3. 12. 2018 uvedl: „*Důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a byl použit po dobu platnosti provedeného ověření, a tedy splňuje ust. § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek NSS č.j. 3As 9/2013-35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1As 101/2016-77). Není důvod pochybovat, zda k obsluze radaru byli obecní policisté proškoleni, když tato činnost - obsluha měřícího zařízení v místech určených policií - jednak spadá do běžné činnosti těchto obecních policistů a místo měření je ve schváleném úseku Policií ČR. Nastavení veškerých parametrů jako je dosah měření, zoom, rychlost měření atd. je závislá na konkrétním umístění radaru na stanovišti. Dosah radarového měřiče 60 m je zcela v pořádku a není vyloučen. Vzhledem k výše uvedenému, není námitka ohledně umístění a přesnosti měřícího zařízení důvodná*“. Toto tvrzení je:
- 1) nepravdivé, neboť důkaz požadavky zákona nesplňuje, protože byl pořízen zařízením nastaveným objektivně v přímém rozporu s návodem;
 - 2) nepodložené obsahem spisu či jakýmkoliv důkazem a tedy v rozporu s imperativem § 68 odst. 3 správního řádu, a nepřezkoumatelné; vyplývá z něj, že

snad měli měřicí zařízení nastavovat obecní policisté - nic takového však nevyplývá ze spisového materiálu, přičemž na skutečnost, že není známa osoba, která nastavení zařízení provedla, žalobce opakovaně upozorňoval;

3) nesmyslné, neboť tvrzení žalovaného, že „*nastavení měřiče na 60 m je zcela v pořádku*“, není než projevem neznalosti žalovaného - nastavení v pořádku z výše uvedených důvodů objektivně není, což žalobce důkazně podložil, navíc není toto tvrzení žalovaného jakkoliv důkazně podloženo, a je tedy rovněž v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce pak uvedl, že správní orgán I. stupně vůbec nebyl oprávněn řízení o spáchání správního deliktu provozovatele zahájit, neboť o spáchání jakéhokoliv protiprávního jednání neexistovaly žádné právně relevantní důkazy.

18. Nezákonnost výzvy k úhradě určené částky

19. Žalobce konstatuje, že výzva ze dne 11. 10. 2017 zasláná žalobci nesplňovala podmínku uvedení místa spáchání údajného přestupku stanovená v § 125h odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích („*Výzva podle odst. 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši uvedené částky, datum splatnosti ...*“), jelikož správním orgánem uvedené místo „*Bratislavská, Hustopeče*“ zahrnuje úsek silnice dlouhý cca 2100 m (zdroj: mapy.google.cz).

20. Žalovaný patrně přehlédl, že místo ve výzvě nebylo vymezeno dostatečným způsobem (odkaz na rozsudek NSS 1As 17/2017-28 ze 12. 4. 2017).

21. Místem spáchání přestupku skutečně nemůže být dle názoru žalobce více než dva kilometry dlouhá ulice vedoucí od periferie až do centra města, přičemž právě takto bylo místo spáchání údajného přestupku ve výzvě k úhradě určené částky nedostatečně označeno.

22. Je tedy zcela zřejmé, že nebyl dodržen zákonem předepsaný postup dle § 125h zákona o pozemních komunikacích. Kroky správního orgánu I. stupně k určení totožnosti řidiče tak byly vůči provozovateli neúčinné, a to přestože by z pohledu samotného řízení o správním deliktu nešlo o vadu řízení, již by nebylo možno zhojit. Nebyly tak splněny ani zákonné podmínky pro to, aby bylo vedeno řízení ve věci správního deliktu provozovatele.

23. Argumentace žalovaného v této věci obsažené v bodě 3 na str. 4 napadeného rozhodnutí, je zcela nepřezkoumatelná, nezákonná a je podložena naprosto nepřiléhavým rozsudkem NSS č. j. 2As 26/2016-45 ze dne 9. 6. 2016, který se věci žalobce nikterak netýká.

24. Porušení principu předvídatelnosti práva

25. Žalobce konstatuje, že napadené rozhodnutí vykazuje znaky porušení principu předvídatelnosti práva, a to hned z několika důvodů:

1) Správní orgán ani žalovaný nedokázali nikterak přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč bylo v případě žalobce postupováno jinak než ve věci vedené správním orgánem I. stupně pod sp. zn. dop/5314/15/306. Podezření z porušení principu právní jistoty nelze odbýt prázdnou floskulí „*správní orgán uvádí, že v rámci uvedeného spisu bylo postupováno odlišně, neboť každý případ je vždy předmětem*

individuálního hodnocení určené oprávněné úřední osoby, přičemž toto hodnocení musí být vždy závislé na konkrétních skutkových okolnostech daného případu. Posuzovány jsou jak konkrétní skutkové okolnosti, tak i aktuální procesní situace“. Přijetí takového vágního konstatování jako relevantní argumentace, kdy správní orgán víceméně konstatuje, že může rozhodovat, jak se mu právě zlíbí či hodí, by znamenalo naprostou rezignaci na základní principy demokratického právního státu, zásadu *de similibus idem est iudicium* a umožnilo naprostou libovůli ve správním rozhodování.

2) Žalovaný nedokázal přezkoumatelným způsobem vysvětlit svůj závěr prezentovaný v napadeném rozhodnutí větou „Účastníkem řízení zmíněné rozhodnutí KÚ JMK s č. j.: 143605/2018, kterým bylo vráceno rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně z toho důvodu, že z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně zjistit, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít a taktéž místo spáchání přestupku nebylo zřejmé z podkladů rozhodnutí“. Na okraj žalobce upozornil na skutečnost, že v obou případech figuruje jako oprávněná úřední osoba týž úředník, který dne 11. 10. 2018 ve věci vedené žalovaným pod č. j. JMK 143605/2018 konstatoval, že určení místa spáchání skutku „Kovářská, Znojmo“ (jde o ulici dlouhou cca 240 metrů, zdroj: mapy.google.cz) je nedostatečné, zatímco určení místa jako „Bratislavská, Hustopeče“ (ulice bezmála devětkrát delší než ulice Kovářská ve Znojmě, navíc procházející od periferie v polích až do centra obce) pro něj dne 3. 12. 2018, a tedy o necelé dva měsíce později, dostatečné je. V rozsudku NSS č. j. 1As 17/2017- 30 ze dne 12. 4. 2017 je v bodě 17 uvedeno: „V nyní posuzované věci městský úřad specifikoval místo, kde měl být přestupek spáchán, následovně: „[...] neztotožněná osoba, která řídila dne 12. 7. 2014 v 19:21 hodin na ulici Vídeňská v Pohořelicích (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem) motorové vozidlo registrační značky X [...]“. Stejným způsobem správní orgán vymezil místo spáchání deliktu i v oznámení o zahájení řízení o dalších procesních úkonech (vyjma uvedení směru jízdy). Nejvyšší správní soud nepovažuje takovéto vymezení za dostatečně specifické“. Tento rozsudek týkající se velice obdobné komunikace (ulice Vídeňská v Pohořelicích je přibližně stejně dlouhá jako ulice Bratislavská v Hustopečích a rovněž vede od periferie do centra obce) musí být žalovanému znám, neboť byl vydán ve věci vedené proti žalovanému. Žalovaný však vydáním napadeného rozhodnutí shora citovaný právní názor NSS zcela ignoruje.

3) V odvolání žalobce vycházel mj. z obsahu rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, č. j. MSK 164584/2017, jímž bylo z důvodu nedostatečného vymezení totožnosti skutku (konkrétně místa jeho spáchání) ve výzvě k úhradě určené částky zastaveno řízení vedené Statutárním městem Ostrava pod sp. zn.: S-SMO/140634/17/DSČ ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a tedy ve věci zcela shodné s údajným přestupkem žalobce. Žalovaný, zcela pominuv svou povinnost dbát vzájemného souladu postupů ve smyslu § 8 odst. 1 správního řádu, se ani nepokusil dožádat si rozhodnutí KÚ MSK, a prostě jen konstatoval, že „[o]dvolacímu správnímu orgánu není známo rozhodnutí Moravskoslezského kraje ani průběh a okolnosti správního řízení“, ačkoliv mu je z úřední činnosti zajisté známo, že domoci se kopií rozhodnutí správních orgánů je pro běžného občana mnohem složitější (mnohdy i nemožné) než pro správní orgán.

26. Žalobce tak shrnul, že o jeho vině neexistují žádné právně relevantní důkazy, že celé řízení bylo vedeno tendenčně a v rozporu se zákonem, že byla zásadním způsobem narušena právní jistota žalobce a princip předvídatelnosti práva a že žalovaný nevypořádal relevantním a přezkoumatelným způsobem námitky žalobce, čímž založil nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.
27. Žalobce proto navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2018 zruší a řízení zastaví, neboť skutek, o němž se vede řízení, se nestal eventuelně, neshledá-li k tomu soud podmínky, aby vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2018 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.
28. V obou případech navrhoval pak, aby soud také zavázal žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
29. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy, ze dne 15. 10. 2018, č. j.: MUH/79335/18/142, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu (nyní přestupku dle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného ode dne 1. 7. 2017) provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tím, že dne 29. 7. 2016 v 20:08 hod. na pozemní komunikaci ulice Bratislavská, pozemek parcela č., v obci Hustopeče (GPS délka), jako provozovatel motorového vozidla registrační značky v rozporu s ust. § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť bylo v uvedené dobu a místě zjištěno, že předmětné vozidlo překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10T, výrobní číslo 15/0183, používaným bez obsluhy, naměřena rychlost ve výši 70 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši ± 3 km/h skutečná rychlost jízdy 67 km/h); toto jednání blíže neustanoveného řidiče, kterým bylo porušeno ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, vykazuje znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
30. Tímto jednáním fyzická osoba – žalobce – porušila ust. § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.
31. Tedy účastník řízení jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích, čímž se dopustil správního deliktu (nyní přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích).
32. Za toto jednání se provozovateli uvedeného vozidla ukládá podle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu (nyní přestupku), pokuta ve výši 1.500 Kč a podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich

nahradiť náklady spojené s projednáváním přestupku stanovené paušální částkou dle ust. § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., ve znění vyhl. č. 112/2017 Sb., ve výši 1.000 Kč, se splatností pokuty i nákladů řízení stanovenou na 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

33. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně, při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
34. K jednotlivým žalobním námitkám zaujal žalovaný následující stanovisko.
35. Žalovaný trvá na svém vyjádření se k námitce ohledně správnosti měření a opakuje, že nemá žádný důvod pochybovat o správnosti měření automatizovaného technického prostředku RAMER 10T. Součástí spisové dokumentace je ověřovací list, ze kterého je zřejmé, že v době spáchání přestupku, byla měřidla řádně ověřena a ověření bylo platné (viz strana 3 spisu správního orgánu I. stupně). Přestupek ze dne 29. 7. 2016 byl zjištěn radarovým rychloměrem RAMER 10T, který byl řádně umístěn v souladu s návodem výrobce a jeho funkce ověřena autorizovaným metrologickým střediskem. Vozidlo se nachází ve svazku radarových paprsků, což správnost provedeního měření potvrzuje. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by se v daný čas na daném místě nacházely překážky, které by mohly potenciálně ovlivnit měření. Správní orgány I. stupně ve správním řízení opatřily takové důkazy, které s ohledem na povahu věcí vedou s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se obviněný dopustil správního deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla. Přezkoušení či provedení dokazování Návodem k obsluze by bylo zcela nadbytečné.
36. Žalovaný nadále považuje vymezení místa spáchání přestupku ve výzvě za dostatečně specifické. Ze všech okolností obsažených ve výzvě (místo, čas, datum, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným účastníkem řízení. V souvislosti s určením místa spáchání ve výzvě žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9As 291/2014- 39, který uvádí že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“. Dále žalovaný uvádí, že pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 1As 17/2017).
37. K poslední žalobní námitce pak uvedl, že žalovaný se již vypořádal s totožnou námitkou ve vydaném rozhodnutí, kde uvedl, že účastníkem řízení zmíněné rozhodnutí KÚ JMK s č. j.: 143605/2018, kterým bylo vráceno rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně z toho důvodu, že z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně zjistit, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít a taktéž místo spáchání přestupku nebylo zřejmé z podkladů rozhodnutí. Pokud žalobce poukazuje na

povinnost správních orgánů dodržovat princip předvídatelnosti ve své úřední činnosti a odkazuje se na rozhodovací činnost Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, tak žalovaný uvádí, že se k této problematice již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 7As 87/2017-39, kde uvedl „K tomu je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud trvá na relativní vázanosti správních orgánů dosavadní správní praxí. Neuplatňuje ji však absolutně, jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6Ads 88/2006-132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS: „Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi“. Stěžovatel ovšem neprokázal, že by žalovaný rozhodl v jeho věci v rozporu s takovou ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností orgánů veřejné správy, pouze upozornil na dvě rozhodnutí jiného odvolacího správního orgánu a jednoho prvostupňového správního orgánu, které podle stěžovatelova názoru přistupovaly k rozsahu posouzení podkladových rozhodnutí o dopravních přestupcích z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jinak než žalovaný. Stěžovatelem uváděná tři rozhodnutí jiných správních orgánů však neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla by prokazovat nanejvýš to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě Nejvyšší správní soud“. V souladu s tímto judikátem nelze považovat za prokázanou ustálenou, dlouhodobou a jednotnou praxi správních orgánů obecným odkaz na rozhodovací činnost dvou krajských úřadů. Závěrem žalovaný uvádí, že ve správním řízení postupoval v souladu se zákonem a judikaturou NSS a neshledal pochybení v tom, že by správní řízení trpělo procesními vadami, a tedy nemá za to, že nemohla být narušena právní jistota a princip předvídatelnosti práva.

38. Dle žalovaného tedy žaloba není důvodná, když napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jehož vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
39. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Ze správního spisu vyplývá, že 23. 8. 2016 Městská policie Hustopeče pod sp. zn.: mp/4412/16/410 oznamuje Městskému úřadu Hustopeče, odboru dopravy přestupek neznámého pachatele spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci z radarového zařízení RAMER. Dále sděluje, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích Městskou policií Hustopeče bylo zjištěno, že dne 29. 7. 2016 ve 20:08 hod. na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, Hustopeče, blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, přičemž v daném úseku je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Vozidlu registrační značky, řízenému blíže neustanoveným řidičem, byla v uvedené dobu a v místě naměřena okamžitá

rychlost ve výši 67 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) a zadokumentována (fotografie č. 40759) silničním radarovým rychloměrem R 10/15/0183. Měření rychlosti jízdy výše uvedeného vozidla bylo provedeno přístrojem RAMER 10T, výrobní číslo 15/0183, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů měřicího zařízení bylo provedeno proškolenými strážníky městské policie, dle návodu k obsluze. Stacionární radar je umístěn v souladu s §79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o silničním provozu“. Jedná se o stanoviště schválené Policií ČR.

40. Součástí Oznámení přestupku je Záznam o přestupku, z něhož vyplývá datum, čas zjištění přestupku, stanoviště i přesné místo měření, uvedeno, že režim měření je automatizovaný, nejvyšší dovolená rychlost v místě 50 km/h, reg. zn. vozidla a naměřená rychlost 70 km/h.
41. Součástí spisu je ověřovací list č. 132/16 vydaný dne 7. 7. 2016, z něhož vyplývá, že rychlost byla měřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10T, výrobního čísla 15/0183, přičemž bylo uvedeno, že rychloměrem byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze, konec platnosti ověření 6. 7. 2017.
42. Součástí spisu městské policie je sdělení PČR městu Hustopeče dne 27. 4. 2015, z něhož vyplývá, že Policie ČR, ve smyslu ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) určuje místa pro měření rychlosti Městskou policií Hustopeče dle odsouhlasené přílohy (ulice Nádražní, Brněnská, Bratislavská). Platnost tohoto stanoviska je dva roky od data vydání, přičemž součástí tohoto stanoviska jsou i fotografie z ulic Brněnská, Bratislavská a Nádražní ohledně umístění silničního radarového měřiče, přičemž z fotografie ulice Bratislavská vyplývá, že měřič je umístěn na ulici Bratislavská, pozemek parcela č. Pokud jde o ověřovací list č. 132/16, vyplývá z něho, že pokud jde o uvedený silniční radarový rychloměr, má být na ulici Bratislavská umístěn u Že tomu tak je, vyplývá z pořízené fotografie u snímku označené pozice 3, kde jde vidět, kde je měřič umístěn a je evidentní, že je to na ulici Bratislavská, budova
43. Součástí spisu je pak i karta vozidla reg. zn., z něhož bylo zjištěno, že provozovatelem a vlastníkem uvedeného vozidla je Š. B., nar.
44. Dne 23. 8. 2016 vyzval Městský úřad Hustopeče, odbor dopravy, žalobce ve smyslu ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k uhrazení částky ve výši 1.000 Kč do 15 dnů od doručení výzvy s odůvodněním, že podle registru silničních vozidel je jmenovaný provozovatelem vozidla reg. zn. a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je povinen jako provozovatel vozidla zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo Městskou policií Hustopeče zjištěno, že dne 29. 7. 2016 ve 20:08 hod. na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, Hustopeče, blíže neustanovený řidič vozidla registrační značky

překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, přičemž v daném úseku je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Vozidlu reg. zn., řízenému blíže neustanoveným řidičem, byla v uvedenou dobu a místě naměřena okamžitá rychlost ve výši 67 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) a zadokumentována (fotografie) silničním radarovým rychloměrem R10/15/0183. Tímto blíže neustanovený řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle registru silničním vozidel bylo zjištěno, že provozovatelem vozidla reg. zn. je Š. B., nar. Porušením ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích došlo k tomu, že výše uvedené jednání spočívající v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, vykazuje znaky přestupku podle zákona č. 361/2000 Sb., když toto porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Vzhledem k tomu, že přestupek lze v souladu s právním předpisem projednat v blokovém řízení, a jak je výše uvedeno, jsou splněny i ostatní podmínky zvláštního postupu správního orgánu pro uplatnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla (§ 125h odst. 2 silničního zákona), je určení částky ve výši 1.000 Kč podle ust. § 125h odst. 1 silničního zákona, oprávněné a právně podložené. V poučení této výzvy je pak uvedeno, že zaplacením určené částky podle této výzvy správní orgán v souladu s ust. § 125h odst. 5 silničního zákona, věc týkající se výše uvedeného přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona odloží. Provozovateli vozidla se nezaznamenávají v registru řidičů body, poněvadž bodovým hodnocením se zajišťuje sledování porušení povinností řidičem nikoli provozovatelem vozidla. Ve stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy má žalobce právo místo zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu osoby řidiče, která dne 29. 7. 2016 v 20:08 hod. na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, Hustopeče, s vozidlem reg. zn. překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Sdělení totožnosti řidiče bude posouzeno jako podání vysvětlení v souladu s ust. § 125h odst. 6 silničního zákona. Neuhradí-li žalobce uvedenou částku nebo využije-li práva a písemně sdělí údaje o totožnosti řidiče, který v inkriminovaném čase řídil shora uvedené vozidlo, ve lhůtě určené výše, bude Městský úřad Hustopeče, odbor dopravy, jako příslušný správní orgán pokračovat v šetření přestupku. Bude-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, MěÚ Hustopeče žalobci bezodkladně částku vrátí a správní orgán bude pokračovat v šetření přestupku.

45. Tato Výzva byla žalobci doručena a osobně ji převzal dne 2. 9. 2016, na tuto výzvu žádným způsobem nereagoval, tedy požadovanou částku nezaplatil ani nesdělil údaje o totožnosti řidiče, tak jak byl vyzván.
46. Městský úřad Hustopeče, odbor dopravy dne 1. 11. 2016 pod č. j. MUH/93313/16/306 vydal Usnesení o odložení věci, kdy ve věci podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, kterého se měl dopustit blíže neustanovený řidič, rozhodl, že se věc odkládá dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů,

z důvodu, že správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

47. Správní orgán I. stupně projednal správní delikt (nyní přestupek) provozovatele vozidla v příkazním řízení. Příkaz byl vydán dne 18. 4. 2017.
48. Dne 5. 5. 2017 podal žalobce odpor proti uvedenému příkazu bez jakéhokoliv zdůvodnění. Na to reagoval MěÚ Hustopeče, odbor dopravy tak, že žalobci zaslal výzvu k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí a provedení dokazování mimo ústní jednání, které bylo nařízeno na den 9. 11. 2017 v 10:30 hod. Tuto výzvu si žalobce ve stanovené lhůtě nevyzvedl, byla mu vložena do schránky 29. 10. 2017. Dne 6. 11. 2017 se k MěÚ Hustopeče, odbor dopravy dostavil žalobce a požádal o pořízení kopie vedeného spisu, když mu bylo vyhověno a s ohledem na tuto skutečnost mu byla správním orgánem určena lhůta 10 dnů ode dne podpisu tohoto protokolu a předání kopie spisu k vyjádření svého stanoviska k podkladům před vydáním rozhodnutí.
49. Dne 9. 11. 2017 v 10:30 hod. se měl k MěÚ Hustopeče dostavit žalobce k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí a k provedení dokazování mimo ústního jednání. Žalobce se, ač byl řádně vyzván, k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí v uvedený den nedostavil. Správní orgán zahájil dokazování, provedl důkazy podkladovým materiálem Městské policie Hustopeče.
50. Dne 16. 11. 2017 žalobce se písemně vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí, kdy vytkl nezákonný postup správního orgánu, neústavnost správního deliktu provozovatele vozidla a vady při prováděném měření rychlosti.
51. Dne 24. 4. 2018 pod č. j. MUH/28460/18/125 vydal správní orgán rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že Š. B. se jako fyzická osoba dopustil správního deliktu (nyní přestupku) provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla r. z. v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť blíže neustanovený řidič předmětného vozidla dne 29. 7. 2016 ve 20:08 hod., na pozemní komunikaci ul. Bratislavská (GPS), v obci Hustopeče, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy naměřena okamžitá rychlost 67 km/h); toto jednání blíže neustanoveného řidiče, kterým bylo porušeno ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Tímto jednáním Š. B. porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tedy jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, čímž se dopustil správního deliktu (nyní přestupku) podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a za to se mu ukládá podle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c

odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.600 Kč a dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady spojené s projednáním správního deliktu (nyní přestupku) stanovená v paušální výši 1.000 Kč.

52. Proti tomuto rozhodnutí žalobce v zákonné lhůtě podal odvolání.
53. Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy dne 25. 7. 2018 zrušil rozhodnutí MěÚ Hustopeče č. j. MUH/28460/18/125 a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.
54. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že odvolací orgán spatřuje pochybení správního orgánu I. stupně v tom, že nedostatečně odůvodnil výši uložené pokuty. V posuzovaném případě pak správní orgán I. stupně zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
55. Dne 15. 10. 2018 vydal MěÚ Hustopeče, odbor dopravy nové rozhodnutí pod č. j. MUH/79335/18/142, kdy rozhodl stejně, tak jako v předchozím rozhodnutí, pouze pokud jde o výši pokuty, která byla žalobci uložena, v tomto novém rozhodnutí uložil pokutu ve výši 1.500 Kč.
56. Pokud jde o odůvodnění rozhodnutí, uvedeno, že správní orgán prokazatelně zjistil skutečný stav věci a dle jeho názoru našel i onu míru vypořádání námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán hodnotil okolnosti způsobilé ovlivnit závažnost správního deliktu (nyní přestupku) a výši sankce (nyní správního trestu), kterou lze dovodit ze správního spisu. Mimo jiné uvedl v odůvodnění, že v daném případě skutek řidiče vozidla provozovatele vykazuje znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, za který se dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích ukládá pokuta v rozmezí 1.500 Kč do 2.500 Kč. Správní orgán při určení výše pokuty provozovateli vozidla posoudil okolnosti přestupku, a to jak okolnosti jdoucí provozovateli vozidla ku prospěchu, tak k tíži. Správní orgán nezjistil žádnou přítěžující okolnost, naopak polehčující okolnost spatřuje správní orgán ve skutečnosti, že se provozovatel tohoto přestupku dopustil ve správním obvodu Hustopeče poprvé. Na základě výsledku posouzení všech konkrétních okolností stanovil správní orgán správní trest ve výši 1.500 Kč, tedy na spodní hranici možného zákonného rozpětí. Správní orgán se při stanovení výše pokuty striktně nedržel výše pokuty ve zrušeném příkaze, neboť při zvážení a pečlivém posouzení všech okolností daného přestupku provozovatele správní orgán nevidí důvodu, stanovit pokutu vyšší, než je samotná dolní hranice možného zákonného rozpětí. Správní orgán konstatuje, že sankce (nyní správní trest) byla uložena v zákonném druhu, v rámci rozpětí sazby a podle příslušného ustanovení. Výši sankce (nyní správního trestu) považuje správní orgán za zcela přiměřenou a odůvodněnou. Povinností správního orgánu je uložit sankci (nyní správní trest), v souladu se zásadami správního trestání, zejména se zásadou odpovědnosti působící individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastala protiprávnost spjatá s užitím vozidla, nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Správní orgán po zhodnocení všech podkladů ve správním spise a po přihlédnutí ke všem výše uvedeným skutečnostem, dospěl k závěru, že stanovená sankce (nyní správní trest) pokuty je oprávněná, neboť účastník řízení jako provozovatel vozidla

za správní delikt (nyní přestupek) odpovídá. Správní orgán má za to, že uložená sankce (nyní správní trest) je dostačující k tomu, aby účastník řízení jako provozovatel vozidla v budoucnu dbal nejen na ochranu své majetkové hodnoty, ale též ve svém zájmu, při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. aby zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli vozidla mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.

57. Proti tomuto rozhodnutí v zákonné lhůtě žalobce podal odvolání.

58. Dne 3. 12. 2018 pod č. j. JMK 167323/2018 vydal žalovaný rozhodnutí a rozhodl tak, že odvolání proti rozhodnutí MěÚ Hustopeče ze dne 15. 10. 2018 se zamítá a rozhodnutí MěÚ Hustopeče, odboru dopravy, ze dne 15. 10. 2018 se potvrzuje.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

59. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

60. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

61. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

62. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

63. V první žalobní námitce týkající se nezákonnosti použití důkazu o měření, tedy že nebylo měřeno v souladu s návodem k obsluze uvedeného silničního radarového rychloměru, soud uvádí následující.

64. Toto tvrzení žalobce soud nepokládá za správné, naopak má za to, že nevyvstávají žádné pochybnosti o tom, že bylo měřeno silničním radarovým rychloměrem v souladu s návodem k obsluze. Soud vychází ze spisu Městské policie Hustopeče, z něhož jednoznačně vyplývá, že k měření byl použit silniční radarový rychloměr RAMER 10T výrobního čísla 15/0183, přičemž se jednalo v tomto případě o automatizovaný technický prostředek, kdy rychloměr je schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, když k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla není nutná součinnost lidské obsluhy. To, že se jednalo o režim měření v automatizované podobě, vyplývá ze záznamu o přestupku ze dne 29. 7. 2016, z něhož vyplývá, že toho dne ve 20:08 hod. byla změřena rychlost vozidla registrační značky, kdy byla naměřena rychlost v úseku, kde je povolena max. rychlost 50 km/h, tomuto vozidlu rychlost 70 km/h a po odpočtu odchylky ± 3 km/h, 67 km/h. Rychlost byla měřena ověřeným silničním radarovým

rychloměrem, jak vyplývá z ověřovacího listu č. 132/16, jehož platnost ověření byla od 7. 7. 2016 do 6. 7. 2017, tedy silniční radarový rychloměr byl k měření rychlosti vozidla použit v době jeho platnosti, přičemž, jak vyplývá z uvedeného ověřovacího listu, byl tento silniční radarový rychloměr umístěn ve městě Hustopeče na ulici Bratislavská u Na tomto místě soud uvádí, že se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že byl použit při měření rychlosti ověřený silniční radarový rychloměr a bylo jednoznačně patrné, kde byl ve městě Hustopeče umístěn. Soud pak také uvádí, že nemá nejmenší pochybnosti, že jeho nastavení bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, neboť je zcela evidentní, že nastavení provádí policisté či strážníci městské policie, kteří jsou k tomuto účelu vyškoleni, návod k obsluze silničního radarového rychloměru je jím znám a také z předloženého záznamu o přestupku, tedy z připojené fotografie z tohoto měřícího zařízení, je zcela zřejmé, že bylo změřeno vozidlo registrační značky, že vozidlo se nachází ve svazku radarových paprsků a že v daný čas na místě měření se nenacházely žádné překážky, které by eventuálně mohly měření zkreslit. Ve věci byly tedy provedeny správním orgánem veškeré důkazy, z nichž lze bez nejmenších pochybností usuzovat o tom, které vozidlo, tedy vozidlo jaké registrační značky bylo změřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy a že bylo měřeno ověřeným silničním radarovým rychloměrem a že měření proběhlo, tedy rychloměr byl nastaven v souladu s návodem k obsluze. Toto vše tedy z důkazů městské policie jednoznačně vyplývá a ze záznamu o přestupku je zřejmé, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze.

65. Soud, stejně jako žalovaný, má tedy za to, že tato žalobní námitka žalobce důvodná není a byla zcela jednoznačně vyvrácena podklady založenými ve správním spise, které soud citoval.
66. Pokud pak jde o druhou žalobní námitku, a to nezákonnost výzvy k úhradě určené částky, nesouhlasí soud s tvrzením žalobce, že by výzva k úhradě byla v rozporu s ust. § 125h odst. 4 silničního zákona.
67. Dle tohoto zákonného ustanovení výzva podle odst. 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odst. 6 a 7.
68. Žalobce ve své žalobní námitce namítal, že všechny skutečnosti uvedené v ust. § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu nebyly v uvedené výzvě žalobci uvedeny, a to označení místa, kde k přestupku neustanoveného řidiče došlo.
69. Ani s touto žalobní námitkou se však soud neztotožňuje, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí správního orgánu je uvedeno, že k přestupku neustanoveného řidiče došlo na pozemní komunikaci ul. Bratislavská (GPS) v obci Hustopeče.
70. Soud uvádí, že toto místo spáchání přestupku řidiče vozidla je stanoveno dostatečným způsobem, neboť je uvedeno, ve které obci k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo, na které ulici, přičemž je uvedena i GPS šířka a GPS délka, když z podkladů založených ve správním spise, a to z ověřovacího listu silničního radarového rychloměru, kterým byla změřena rychlost vozidla, jednoznačně vyplývá, že tento silniční radarový rychloměr byl umístěn na ulici

Bratislavská v Hustopečích u, přičemž ze záznamu o přestupku, na němž je jako výstup zachyceno mimo jiné měřené vozidlo, jsou součástí tohoto záznamu i dvě fotografie s razítkem Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor služby dopravní policie Brno, Kounicova 24, kde je zobrazena jednak ulice Bratislavská v Hustopečích a přímo na této ulici, kdy na silnici je i nápis Bratislavská, je zobrazena budova, na jejíž boční části je nápis a z této fotografie vyplývá, kde tedy byl přesně silniční radarový rychloměr RAMER 10T, tedy rychloměr, který změřil rychlost vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, umístěn a vozidlo změřeno přímo v záznamu o přestupku je uvedena i GPS délka i GPS šířka, která je pak přímo uvedena také ve výroku prvostupňového rozsudku.

71. Není tedy pravdou, že by z výzvy o zaplacení požadované částky provozovateli vozidla nevyplývalo, ve kterém místě došlo ke změření vozidla, které překročilo nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem. Z této výzvy vyplývá, že se jednalo o ulici Bratislavskou v Hustopečích, přičemž žalobce zcela bez problémů mohl zjistit ze správního spisu žalobce, a to z ověřovacího listu č. 132/16, záznamu o přestupku a připojené fotografie, ve kterém přesně místě na ulici Bratislavská v Hustopečích ke změření došlo. Je sice pravdou, že již ve výzvě dle § 125h odst. 1 silničního zákona mohlo být přesněji specifikováno, v které části ulice Bratislavská ve městě Hustopeče byla naměřena rychlost 70 km/h (po odpočtu tolerance 67 km/h), nicméně tato skutečnost se dala velmi jednoduchým způsobem zjistit nahlédnutím do správního spisu. Nicméně pokud jde o ulici Bratislavská, vyplývá ze spisu, že tato ulice, kde ke změření rychlosti došlo, je ve městě Hustopeče, když žalobci tedy muselo být zřejmé, že se jedná o obec, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, což ostatně vyplývá i z odůvodnění výzvy dle ust. § 125h odst. 1 silničního zákona a že naměřená rychlost 67 km/h změřenému vozidlu (tedy rychlost po odpočtu tolerance 3 km/h), je rychlost překračující o méně než 20 km/h zákonem stanovenou rychlost v obci.
72. Soud ani tuto žalobní námitku za důvodnou tedy nepokládá, neboť má za to, s ohledem na skutečnosti, které uvedl, tedy že měřeno bylo v obci (Hustopeče), kdy bylo uvedeno, na které ulici to bylo. Místo přestupkového jednání neustanoveného řidiče bylo označeno dostatečně.
73. Soud se také neztotožňuje ani s třetí žalobní námitkou žalobce, že došlo k porušení předvídatelnosti práva, kdy poukazuje na dvě rozhodnutí, a to rozhodnutí správního orgánu I. stupně a poté ještě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jejichž čísla jednací cituje a poukazuje zejména na to, že pokud jde o rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, kdy nebyla dostatečně vymezena totožnost skutku, konkrétně místo pro jeho spáchání – ve výzvě k úhradě určité částky, bylo zastaveno řízení vedené Statutárním městem Ostrava ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona a tedy ve věci, jak žalobce uvedl, zcela shodné s údajným přestupkem žalobce.
74. Soud zde uvádí, že v tomto případě je téhož názoru jako žalovaný, k porušení principu předvídatelnosti práva dle názoru krajského soudu nedošlo, není zřejmé, zda se jednalo o dva zcela totožné případy a poukazuje na to, tak jak uvedl žalovaný, že se může pouze jednat, pokud by bylo takovýchto případů více, o rozdílnou rozhodovací praxi prvostupňových správních orgánů či krajských úřadů a v tomto případě by věc měla sjednotit judikatura Nejvyššího správního soudu.

75. Soud tedy věc shrnuje tak, že bylo jednoznačně prokázáno, že skutkový stav byl z podkladů, které jsou založeny ve správním spise, zjištěn náležitě a správně, věc byla také správně právně zhodnocena a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
76. Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud pak jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. července 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně